

ՄԱՀԱՋԴ

Ամենապատիւ Սրբազան Պատրիարք Հայրը եւ Միաբանութեան անդամները խոր ցաւով կը գուժեն մահը՝

ՏԻԱՐ ՏԻՐԱՆ ՈՍԿԵՐԻՉԵԱՆԻ

«Ժմեալ Կարին»

1912 - 1997

Երկարամեայ հարտարապետ Ս. Յարութեան Տաճարի եւ մախկին Ատեմապետ Ամմանի Տեղական Խորհուրդի որ տեղի ունեցաւ 24 Փետրուար 1997-ին Ամերիկայի մէջ:

Յուդարկաւորութեան տխուր արարողութիւնը տեղի պիտի ունենայ Պոսքընի մէջ, Կիրակի 2 Մարտ 1997-ին:

Տէրը լուսաւորէ բազմալատակ պաշտօնէի հոգին եւ Ս. Հոգիի մխիթարութիւն պարգեւէ իր այրի կնոջ, զաւակաց եւ պարագաներուն:

Հոգեհանգստեան պաշտօն պիտի կատարուի մահուան Ութօրէքի առիթով, Հինգշաբթի, 6 Մարտ 1997, Ս. Յակոբեանց Մայր Տաճարին մէջ:

ԴԻԻԱՆ Ս. ԱԹՈՌՈՅ

Պատրիարքարան Հայոց
Երուսաղէմ

Հանգուցեալ Տիար Ոսկերիչեանի հոգեհանգստեան պաշտօն կատարելու ձեր որոշումին համար, վշտահար ընտանիքին անդամները շնորհակալութիւն կը յայտնեն Երուսաղէմի Հայոց Պատրիարքին եւ Սր. Յակոբայ միաբանութեան անդամներուն:

Տիրանը Երուսաղէմն ու Հայոց վանքը միշտ յարգած ու աշխատած էր եւ պայքարած մեր կրօնական թէ ազգային իրաւունքներու ի պաշտպանութիւն:

Սր. Վարդանանցի տօնին առթիւ պատշաճ է որ յարգանք եւ հոգեհանգստեան պաշտօն կատարուի ազնուական հարտարապետին հոգւոյ հանգստեան համար:

Անահիտ Ոսկերիչեան եւ Զաւակունք
Պոսքըն

Վշտահար ազգականներ,
Սգակիր հայրենակիցներ,

Այս դաճաղով հողին մէջ պահ կը դնեմք բառին բովանդակ իմաստով բացառիկ անձ մը, եւ նաեւ հայ մարդ մը որ խորհրդանշին է ամբողջ սերունդի մը որ կէս դար մեր ազգային կեանքի բեմը գրաւեց: Բառ չկայ պատշաճօրէն որակելու Տիրան Ոսկերիչեանի բարդ եւ այլազան անհատականութեան բոլոր երեսները: Ամենէն ցայտունը՝ իր ազնուական ու վեհանձն մկարագիրն էր, սրտառու լարդկայնութիւնը որով կը յարաբերէր բոլոր մարդոց հետ ծանօթ անծանօթ, բանուորէն մինչեւ Պատրիարք, Նախարար ու Թագաւոր: Ազնուականութիւն մը որուն մէջէն ստեղծագործ արուեստագէտի իր մեծութիւնը եւ նուրբ հաշակը կը յայտնուէին ամէն վայրկեան, կեանքի առօրեայ ու սովորական արարքներէն մինչեւ հարտարապետի իր սքանչելի իրագործումները: Ամմանի թէ Երուսաղէմի մէջ «Խառնաճա» Տիրանը համատարած յարգանքի արժանացած մարդկային ու մշակութային սէնայով մը, խորհրդանշան մըն էր: Ամմանի մէջ իր կառուցած Թագաւորական պալատները, շքեղ ապարանքները ու բազմաթիւ շէնքերը, եւ Երուսաղէմի սրբավայրերու, եւ յատկապէս

Սրբ. Յարութեան Տաճարի նորոգութեան մէջ իր բերած հսկայական բաժինը վկաններն են իր վայելած մեծ վարկին: Տիրանը քարի ու երկաթի վրայ աշխատող՝ բայց նիւթին ու հաշիւին տիրակալութենէն բոլորովին անկաշկանդ ազատ հոգի մըն էր, վեհանձնն եւ առատածէնն, խորապէս զգայուն, բանաստեղծ հոգի մը՝ որ իր բարիքները բաշխեց բոլոր մարդոց անխոր, սկսելով իր գաւակներէն ու հասնելով յետին հայը, յաճախ մնալով անանուն:

Տիրանը սակայն սոսկական անձ մը չէր այլ Մեծ եղեռնի մէջէն իսկ ծնունդ առած հայութեան լաւագոյն նախատիպարը, իր երգումցի մօր ուսերուն վրայ կտրած տարագրութեան արհաւիրքը եւ ապրած ամբողջ Սփիւտփի պատմութիւնը, իր առաջին եղբրական տասնամեակներէն մինչեւ ներկան: Ես զինքն ներգաղթի տարիներուն ճանչցայ, երբ խնամիացանք, եւ 50 տարիէ ի վեր միայն հիացում ունեցած եմ իր իտէլիսք ու բուռն կուսակցականի եւ հաւատաւոր, հայրենասէր հայու խառնուածքին համար: Ասկէ ետք Փարիզ գացինք ուսումը կատարելագործելու, ես՝ գրականութիւն, ինքը՝ ճարտարապետութիւն, կեանքի դժուար պայմաններու մէջ: Յետոյ՝ ետ Միջին Արեւելեան հայ գաղութները, ուր իր աշխատանքի կիրքը, ճարտարագիտական տաղանդը, ազնիւ նկարագիրն ու կեանքի ոգը ի վերջոյ յաղթանակեցին եւ Տիրանը դարձաւ ազգային դէմք ու հանրային կարեւոր անձնաւորութիւն:

Տիրանը վերջիններէն եւ ազնուագոյններէն է այն սերունդին, Սփիւտփի առաջին սերունդին՝ որ իր մարմնին ու հոգիին մէջ ապրեցաւ ամբողջ յուսալսաբանութիւնները, երազները, խանդավառութիւնը, դառնութիւնն ու առանձնութիւնը մեր պատմութեան վերջին կէս դարուն: Վիպային հերոսի տիպար մըն էր գրեթէ Տիրանը, այնքան ճոխ էր իր ներքին կեանքը, եւ նոյն ատեն՝ բաց էր անոր միտքը քաղաքակրթութեան նորութիւններուն, մնալով սակայն հիմնաւոր՝ իրաւ հայկականութեան ապրումին մէջ: Խանդավառ էր անկախ Հայաստանով ու հպարտ՝ Հայաստանի կառավարութեան իրեն շնորհած անցազրով:

Սիրելի Տիրան՝ ովկիանոսներ եւ անապատներ կը բաժնէին մեզ ողջութեանդ, բայց հիմա որ միայն յիշատակի ու գաղափարի վերածուած ես՝ մաս կը կազմես մեզի ուր որ այլ ըլլանք մոլորակին վրայ: Լեցուն, ճոխ, արդիւնաւոր եւ արժէքաւոր տարիներուդ այս աւարտին, ես միայն կրնամ ըսել՝ արուեստի գործ մը եղաւ կեանքդ ու երջանկութեամբ լեցուցիր ով որ բախտը ունեցաւ քեզ մօտէն կամ հեռուէն ճանչնալու: Եկար, ապրեցար եւ ահա կը մեկնիս՝ այս աշխարհը անլի գեղեցկացուցած քու ստեղծած գործերովդ եւ նաեւ կեանքիդ օրինակովդ: Կը մեկնիս՝ բայց չես մեռնիր որովհետեւ արուեստագէտները անմահ են իրենց ստեղծած գեղեցկութեան նման, ճշմարտութեան նման:

Սիրելի Տիրան, վարձքդ կատար..... մնաւ բարով:

Վահէ Օշական